

ΠΡΟΦΟΡΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ-ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΠΡΟΦΙΛ ΤΗΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΑΖΟΜΕΝΗΣ Λ.Μ.

Γυναίκα, λίγο πάνω από τα 50, αλβανικής καταγωγής, κάτοικος Δήμου Μονεμβασίας, έγγαμη με 2 παιδιά

ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗΣ: Συγκέντρωση αφηγήσεων της μητέρας στην κόρη-μαθήτριά του σχολείου-, η κόρη σε ρόλο 'διαμεσολαβητικό' αναπαράγει με τη μορφή ερωτήσεων-απαντήσεων.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Περιγράψτε μας λίγο τις συνθήκες κάτω από τις οποίες ήρθατε στην Ελλάδα

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Φύγαμε από την πόλη μας, τη Λούσνια, κοντά στα Τίρανα, το 1995, εγώ και τα 3 αδέλφια μου (2 αγόρια και 1 κορίτσι) και έναν ξάδερφό μας. Εγώ ήμουν η μεγαλύτερη από τους υπόλοιπους, μη φαντάζεστε βέβαια, 25χρονο κορίτσι. Από τη Λούσνια έως τα ελληνοαλβανικά σύνορα η απόσταση με το λεωφορείο ήταν περίπου 3 ώρες. Από τα σύνορα μέχρι τα Ιωάννινα με τα πόδια μέσα από τα βουνά, πολλές ώρες (σημείωση: η απόσταση των 60 χιλιομέτρων με λεωφορείο είναι περίπου 1 ώρα). Στη συνέχεια πήγαμε στην Αθήνα

(σημείωση της κόρης: η είσοδος στην Ελλάδα έγινε με παράνομο τρόπο, όπως συνέβαινε με όλους τους μετανάστες στην αρχή. Χρειάστηκε να διασχίσουν ένα ποτάμι, ορμητικό, πάνω από 2 μέτρα βάθος. Εμπειρία που η μητέρα δεν θέλει να θυμάται, την αφηγήθηκε η θεία).

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Πώς ήταν τα πράγματα τον πρώτο καιρό; Βρήκατε εύκολα δουλειά;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Στην Αθήνα έμεινα 10 χρόνια, έως το 2015. Παρόλο που είχα κάνει σπουδές μουσικής και πιάνου, δεν μπόρεσα να βρω κάτι σχετικό. Εξάλλου, και στην Αλβανία η γραφειοκρατία με είχε αναγκάσει να τα παρατήσω και να απασχοληθώ επί χρόνια σε τελείως άσχετο τομέα. Έτσι και στην Αθήνα. Εργάστηκα πολλές φορές σε διάφορε, συχνά διπλές και τριπλές δουλειές (στην καθαριότητα, στη φροντίδα ηλικιωμένων κ.ά)

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Πότε μετακομίσατε στην περιοχή μας;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Στην περιοχή του Δήμου Μονεμβασίας, στο χωριό (όνομα χωριού) ήρθα το 2015. Η μετακόμιση αυτή συνδέεται με την οικογενειακή μου κατάσταση. Το 2006 απέκτησα το

δεύτερο παιδί μου, την κόρη μου, μαθήτρια του σχολείου σας . Ο πατέρας της κόρης μου ήταν Αλβανός, συμπατριώτης μου. Στην Αλβανία φεύγοντας είχα αφήσει στους δικούς μου ένα δίχρονο αγοράκι. Η κόρη μου αρρώστησε πολύ μικρή σοβαρά, αλλά ευτυχώς το ξεπέρασε και είναι πλέον υγιής. Είχα ήδη χωρίσει με τον πατέρα της κόρης μου, όταν από ένα λάθος τηλεφώνημα γνωρίστηκα (το 2023) με τον τωρινό σύζυγό μου που κατάγεται από την περιοχή και έτσι ήρθαμε και εγκατασταθήκαμε στο χωριό.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Δηλαδή, θα λέγαμε ότι είστε και «ερωτική μετανάστis»; Τι αλλαγές έγιναν στη ζωή σας; Όχι πάντα ευχάριστες φαντάζομαι...

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Α! Φοβερή εμπειρία η πρώτη περίοδος στο χωριό... Βέβαια είχαν γίνει κάποιες «διερευνητικές» επισκέψεις την περίοδο 2013-2015 το Πάσχα ή το καλοκαίρι, αλλά δεν ήταν το ίδιο. Εγκατασταθήκαμε οριστικά στο χωριό όταν η κόρη μου τελείωσε το σχολείο , τη Β΄ Δημοτικού, το καλοκαίρι του 2015. Μεγάλη αλλαγή. Καταρχήν, η απομόνωση. Έχασα συγγενείς και φίλους που ήταν στην Αθήνα. Δεν είχα τη δυνατότητα μετακίνησης ούτε για παράδειγμα για μία βόλτα στη Μονεμβασία, γιατί δεν οδηγώ. Το φθινόπωρο ξεκίνησε η περίοδος της ελαιοσυλλογής. Πρωτόγνωρη εμπειρία για εμένα. Έπρεπε να μνηθώ στην ορολογία των ελαιοκαλλιεργητών. Πολύ γέλιο. Παρεξηγήσεις, παρανοήσεις. Για παράδειγμα, όταν ο σύζυγός μου είπε να πάμε για *κωλορίζια* (σημείωση: το κωλορίζι είναι κάθε μία από τις πρώτες διακλαδώσεις της ρίζας και αφορά στο κλάδεμα της ελιάς), εγώ ετοιμάστηκα να μαζέψω... ρίζια! Τα ζώα, επίσης, στο χωριό. Οι κότες που τριγύριζαν ελεύθερες και δεν ήταν δεμένες .

Τελείως διαφορετικό το κλίμα στο χωριό σε σχέση με την Αθήνα. Νιώθαμε (εγώ κι η κόρη μου) ότι είμαστε το επίκεντρο της περιέργειας συγγενών και χωριανών. Κάπως σαν τις ηρωίδες (μάννα και κόρη) στο «Καφέ της Χαράς». Στις κοινωνικές εκδηλώσεις του χωριού, στα πανηγύρια , σαν τη μύγα μες το γάλα. Ντυμένες εγώ και η κόρη μου υπερβολικά, για άλλη περίπτωση, τα γελάκια και τα σχόλια των συγχωριανών, η αγανάκτησή μου για τις «απαράδεκτες» πλαστικές καρτέκλες και τα νέα σχόλια που προκαλούσαν. Με λίγα λόγια, τελείως εκτός τόπου και χρόνου...

ΕΡΩΤΗΣΗ: Θα θέλατε να μας πείτε, κάνοντας κατά κάποιον τρόπο έναν απολογισμό, αν γίνατε αποδέκτης αρνητικών συμπεριφορών από άλλους ανθρώπους;. Ποια τα μεγαλύτερα προβλήματα που αντιμετωπίσατε ή/και αντιμετωπίζετε ακόμα ως προερχόμενη από μία άλλη χώρα;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Γενικά, δεν αντιμετώπισα αρνητική συμπεριφορά. Αυτό το αποδίδω στο γεγονός ότι όταν πρωτοήλθα στην Ελλάδα ήμουν σε μικρή ηλικία (άρα και πιο προσαρμοστική στη νέα κατάσταση) και στο χαρακτήρα μου. Είμαι άνθρωπος ομιλητικός και κοινωνικός και αυτό με βοηθάει να δημιουργώ σχέσεις, να φτιάχνω «γέφυρες επικοινωνίας» με τους άλλους.

Βέβαια, η γραφειοκρατία ήταν και είναι το μεγάλο πρόβλημα, μεγάλη ταλαιπωρία. Τη μισώ, αλλά είναι αναγκαίο κακό. Πολλά χαρτιά, πολύπλοκες και δαπανηρές διαδικασίες. Για παράδειγμα, πανάκριβη η μετάφραση εγγράφων/πιστοποιητικών από τα αλβανικά στα ελληνικά (50 ευρώ η σελίδα).

ΕΡΩΤΗΣΗ: Έχετε φύγει σχεδόν 30 χρόνια από την πατρίδα σας. Την νοσταλγείτε, θα θέλατε να επιστρέψετε;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Πάντα σκέφτεται κανείς την πατρίδα του. Εκεί που γεννήθηκε και μεγάλωσε. Τους ανθρώπους, το χώρο, πράγματα που έζησαν μαζί. Η σχέση μου με την πατρίδα υπάρχει, είναι ζωντανή. Μιλώ καθημερινά και δύο φορές την ημέρα με τους συγγενείς μου. Επισκέπτομαι την πατρίδα μου κάθε 2-3 χρόνια το πολύ για αρκετές ημέρες (όταν δεν έχω εργασιακές υποχρεώσεις). Όμως, όχι. Δεν θέλω να γυρίσω πίσω. Η χώρα μου έχει αλλάξει. Δεν είναι πια αυτή που γνώρισα εγώ, δεν μου αρέσει. Η ζωή μου και η εργασία μου (εποχιακά σε τουριστικές επιχειρήσεις) είναι εδώ, στην Ελλάδα.

Σημείωση: η ίδια ερώτηση τέθηκε και στην κόρη η οποία απάντησε ότι επισκέπτεται περιστασιακά την πατρίδα της μητέρας της -αν και το ταξίδι είναι πολύωρο και εξαντλητικό,(διαδρομή 15 ώρες με το λεωφορείο και μεγάλες καθυστερήσεις στα σύνορα)- και βλέπει αναβάθμιση της περιοχής από χρόνο σε χρόνο. Για παράδειγμα, η περιοχή έχει κοινωνική ζωή και αυτό αρέσει στους νέους. Ωστόσο, δεν μπορεί να γυρίσει γιατί τα πιστοποιητικά σπουδών της στη χώρα μας, στην Ελλάδα, δεν έχουν νομική ισχύ στην Αλβανία.

Άποψη της κόρης για την μητέρα : Θεωρεί ότι το «ατού» της μητέρας της, το δυνατό της σημείο, που τη βοήθησε και τη βοηθάει να προσαρμόζεται στα νέα δεδομένα, είναι η επιθυμία της να δίνει και να παίρνει. Η χαρά της, δηλαδή, όταν αυτό που δίνει οδηγεί στο να πάρει και η ίδια, στην «αποδοχή» της από τους άλλους.

Σας ευχαριστούμε που μοιραστήκατε μαζί μας σημαντικές στιγμές της ζωής σας και σας ευχόμαστε το καλύτερο για εσάς και την οικογένειά σας.